

MARIANNE KIMMEL, COMMUNICATIEADVISEUR, 38, RELATIE, TUSSEN HAAR 3DE EN 9DE MISBRUIKT DOOR VADER.

"Hij noemde het vader-dochter-momentjes. Drie, vier keer per week kwam hij 's avonds naar mijn kamertje. Ik herinner me de pijn. En de doodsangst. Een *kluwengezin*, zo heet onze situatie in de psychologie. Mijn vader, een pedagoog, had de macht. Ik mocht niets. Er was geen buitenwereld. Mijn moeder wist wat er gebeurde, maar was onderdanig aan hem.

Ik was negen toen hij zei dat we een vader-dochterdag zouden hebben. Hij bracht me naar een huis waar andere mannen waren. Ik moest op tafel gaan liggen. Er was muziek, bier, er waren hapjes. De mannen begonnen me voorzichtig te betasten. Mijn vader duwde mijn hoofd over de rand van de tafel en ik moest hem oraal bevredigen. Ik raakte bewusteloos. Toen ik bijkwam schold hij me uit en zei dat ik hem niet zo had mogen laten schrikken. Er brak iets in me, ik gilde keihard dat hij met zijn poten van me af moest blijven.

Toen is van de ene op de andere dag het misbruik gestopt. Dankzij therapie heb ik langzaam maar zeker de betekenis geleerd van liefde, compassie, veiligheid en vergeving.

Mijn vader ontkent. We hebben geen contact. Mijn moeder blijft hem trouw. Ik richt me op mijn geluk. Mijn lieve vriend, prachtige hond, fijne werk, alle dingen die ik als kind zo heb gemist. Ik voel me oprecht een gezegend mens."

**'HIJ
NOEMDE
HET EEN
VADER-
DOCHTER-
DAG'**